

Katekézis vázlatok a Hit évében

2012. szeptember – Teológiai megfontolások

Hiszek – Hiszünk

A HIT ÉVE 2012
2013

A HIT KAPUJA

„A »hit kapuja« (vö. ApCsel 14,27), amely bevezet minket az Istennel való életközösségre és lehetővé teszi a belépést az Egyházba, mindig nyitva áll előttünk. Akkor tudjuk átlépni a küszöbét, ha Isten igéje elhangzik, és a szív enged a kegyelem formáló erejének. Belépni ezen a kapun azt jelenti, hogy életre szólóan útra kelünk. Ez az út a keresztséggel kezdődik (vö. Róm 6,4), minek következtében Atyánknak szólíthatjuk Istent, és a halállal fejeződik be, amelyen át belépünk az örök életbe [...] (vö. Jn 17,22).”

(XVI. BENEDEK PÁPA *Porta fidei*, motu proprio kiadott apostoli levele, amellyel meghirdeti a Hit évét, 1.)

ISTEN KEZDEMÉNYEZÉSE

Az ember alaptapasztalata, hogy nem önmaga áll saját életének kiindulópontjánál: létét másoktól kapja. Az Egyház vallja, hogy minden élet végső forrása Isten. Az ember „csak azért létezik, mert Isten szeretetből megteremtette, és szeretetből lében tartja”(GS 19.): „Istentől és Istenért teremtett” (KEK 27.). Ezért az Isten utáni vágy az ember léténél fogva adott, Isten pedig maga jön, hogy betöltse ezt a vágyat: szüntelenül hívja magához az embert, aki csak benne találja meg az igazságot és boldogságot, amit keres¹.

AZ EMBER VÁLASZA

Amikor az ember meghallja Isten hívását a vele való közösségre, és elfogadja azt, *hittel* válaszol: „A hit által [...] egész emberi létevel igent mond a kinyilatkoztató Istennek.” (KEK 143.)² A hit tehát elsősorban az ember *személyes ragaszkodása Istenhez* (vö. KEK 150.), és mindannak szabad elfogadása, amit Isten kinyilatkoztat.

Ahogy az emberi kapcsolatokban sem mond méltóságunknak ellent az, ha hiszünk annak, amit mások magukról vagy szándékaikról mondanak (például a házasságkötésnél), úgy még kevésbé mond ellent szabadságunknak és méltóságunknak, ha Istennek hiszünk. (Vö. KEK 154.). Ugyanakkor a Szentírás megkülönbözteti az emberekben való hitet az Istenbe vetett

¹ Vö. KEK 27.

² Hitünk példája Ábrahám, aki „A hit alapján engedelmeskedett [...] a hívásnak, hogy költözzék arra a vidékre, amelyet örökségül kellett kapnia. Elindult anélkül, hogy tudta volna, hová megy.” (Zsid 11,8.) A hit tehát „szilárd bizalom abban, amit remélünk, meggyőződés arról, amit nem látunk” (Zsid 11,1). Az Újszövetségben pedig tökéletes megvalósítója Mária, aki boldog, mert „hitt annak beteljesedésében, amit az Úr mondott neki” (Lk 1,45).

hittől. A végtelenül jó és igaz Istennek való hit jogos, bármely teremtménybe vetni *ilyen* hitet viszont hiábavaló és hamis lenne.³

A hit, amit személyesen megvallunk, az *Egyház hite*: „Senki sem önmagának adja a hitet, mint ahogy az életet sem adja önmagának. A hívő másoktól kapta a hitet; tovább kell adnia másoknak. [...] Minden hívő egy láncszem a hívők nagy láncában.” (KEK 166.)

A HIT JELLEMZŐI

A hit egyszerre Isten ajándéka, kegyelem, és emberi cselekedet is: a hitben „*az emberi értelem és akarat együttműködik az isteni kegyelemmel*”. (KEK 155.)

A hithez mint emberi cselekedethez tartozik annak szabadsága is: a hit szabad döntést kíván: „*Krisztus meghívott a hitre és a megtérésre, de semmiképpen nem kényszerített*.” (KEK 160.)

Ebből következik, hogy a hit elveszíthető: mindannyiunknak meg kell harcolni a hit jó harcát (vö. *1Tim 1,18–19*) ahhoz, hogy hűségesen megőrizzük azt.

Segítségünkre vannak ebben a harcban mindazok, akik előttünk jártak a hitben, Ábrahám és Máriaán keresztül mind a mai napig: „*Mi, akiket a tanúknak ilyen felhője vesz körül, [...] fussuk meg kitartással az előttünk lévő pályát. Emeljük tekintetünket a hit szerzőjére és bevégzőjére, Jézusra*.” (Zsid 12,1–2). (Vö. KEK 144–149.)

³ Vö. KEK 150., Jer 17,5–6, Zsolt 146,3–4.

